

eller Kongerigets Kasse, thi det er jo dog Udgifter, som væsentlig gjøres i Monarkiets Interesse og for en Administration, som henhører under Monarkiets Finantsminister.

Brun: Da den hvitærede Kultusminister har omtalt det som en Mulighed, at Sagen om Portofrihed endnu kunde bringes i god Orden, og da de Udtalelser, som her ere faldne, ikke levne mig meget Haab om, at der i saa Henseende skulde blive bevilget Noget, skal jeg tillade mig at tage det af mig stillede Forslag tilbage.

Formanden: Forslaget af Rigsdagsmanden for Præsts Amts 4de Valgkreds (Brun) er saaledes taget tilbage; jeg skal spørge, om Noget optager det.

Fischer: Jeg optager det.

Formanden: Rigsdagsmanden for Hjørring Amts 2den Valgkreds har Ordet.

Fischer: Grunden, hvorfor jeg tillod mig at optage det Forslag, som nys blev frafaldet, var, fordi jeg antog, at den hvitærede Finantsminister vilde udtale sig derom; jeg skal selvfølgelig ikke for Dieblisset dvæle ved dette Forslag. Det, der gav mig Anledning til at begjære Ordet, var derimod det under Nr. 4 stillede Forslag angaaende et Sædomsforbringings-tillæg. Der er kommet Tvivl tilstede om, hvorvidt forskjellige Embedsmænd tilkomme et Sædtillæg af visse Dele af deres Lønning, efter at Loven af 31te Marts 1860 i sin § 7 har optaget den Regel, at Bestemmelserne i § 5 og 6 om Sædtillæg og Føvening af flere Lønninger ikke finde Anvendelse paa Honorarer. Der er nemlig i Loven kun brugt Udtrykket „Honorar“, uden næiere at bestemme, hvad der skal forståes ved dette Udtryk. Der er heller ikke sagt, om Loven skal have tilbagevirkende Kraft, altsaa ogsaa bringes til Anvendelse paa saadanne Lønningsbeløb, af hvilke der tidligere har været udbetalt Sædtillæg, eller om det kun skal gjælde saadanne Honorarer, som tildeles i Fremtiden. Statsrevisionen har havt et Par Tilfælde, hvor denne Tvivl er kommet frem,

og det har ikke været muligt for den med Bestemthed at afgjøre, hvad der her maatte anses for det Rette. Den ældre Praxis har været den, at der for saadanne Lønninger, som ikke gavede Pensionsberettigelse, men dog betragtedes som fast aarlig Løn, er meddeelt Sædtillæg — dette har været den faste Praxis. Ved Siden deraf staae afstillige Tilfælde, hvor der ogsaa er tildeelt Sædtillæg af andre Beløb, og jeg skal saaledes nævne, at der ved det kongelige Theater endogsaa er meddeelt et Til-læg, der svarede til et Sædtillæg, af ligefrem Dagløn, naar Vedkommende betragtedes som faste Daglønnere. Med Hensyn paa de Honorarer, som under dette Navn tildeles i Fremtiden, kan der aldeles ikke være nogen Tvivl tilstede om, at der ikke af dem kan ydes Sædtillæg; det har Statsrevisionen anset for at være aldeles sikkert, og der har ogsaa foreligget Tilfælde, hvor det udtrykkelig af Ministeriet er tilkjendegivet Vedkommende, at da den ham tillagte Løn for det og det Hverv er kaldt Honorar, kan der ikke deraf tilkomme ham Sædtillæg, men hvorledes der skal forholdes med de fra ældre Tid tillagte Lønninger, der efter den ældre Praxis have været erkjendte berettigede til at erholde Sædtillæg, derom er Tvivl tilstede. I den sidste Beretning fra Statsrevisionen vil man finde, at denne Tvivl er traadt frem, og det har ikke været muligt for Statsrevisionen at komme til noget bestemt Resultat, hvorfor den maa ønske en Udtalelse fra Rigsdagens Side om, hvorledes der i saa Henseende skal forholdes. Dersom man altsaa her vil henvide Sagen til Statsrevisionen, saa vilde man ikke ved dens Undersøgelse komme til noget andet Resultat end det, jeg her har tilladt mig at fremsille, nemlig at det for den har viist sig tvivlsomt, hvorledes der maatte være at forholde, og at det fra dennes Side er anset nødvendigt, at Rigsdagen udtaler sig derom. Jeg kan derfor ikke ønske, at Sagen henvides til Statsrevisionen, thi det vil kun være at gaae en Omvei; Statsrevisionen kan kun igjen henvide Sagen til Rigsdagens Afgjørelse.

Ministeren for Kongerigets særlige Finantsfer: I Anledning af det Punkt, som blev berørt af den ærede sidste Taler, skal